

повѣдателното ѝ славолюбие : този е портретътъ що най малко прѣдубѣденнитъ списатели ни излагать, въ 1756, за тѣзъ княгиня. Неприятелитъ ѝ я прѣдставяхъ тѣй както и лжскателитъ ѝ, или по добръ да кажемъ че неможѣше нѣкой да я полжекае, понеже, въ сѣтворението ѝ, природата я бѣше довольно полжекала.

XVI.

Великиятъ князь, корото ѝ дадохъ за мжжъ, бѣше въ противоположно положение по приятноститъ и деликатноститъ на духътъ съ една подобна жена. Безобразенъ въ чжртитъ на лицето, опжктъ въ характерътъ, студень сжрдечно, простъ въ движенията си, лудъ въ вкусътъ си, пусть въ обичаитъ си, по малко воинъ отъ колкото простъ солдатинъ, въ претенциитъ си той не напомняше Петра Великаго, дяда си, освѣнъ чрѣзъ кожното обликло, безъ тая мжзга на остроумнето що бѣше распалила пжнѣтъ на своето поколение. Той имаше голѣма слабостъ кжмъ Великиятъ Пруски Фредерикъ — този сжваршенъ солдатинъ на новата Германия, почти едно фанатическо, но невразумително, обожение, и сѣкаше да посвои тактическото остроумие на тозъ старъ солдатинъ отъ царето, като сжстави по поддържанието му една войска отъ изучени автомати. Еднообразието, упражненнето, маневрата, точността на службитъ въ казармата бѣхъ самитъ му занятия. Чрѣзъ тѣзи си занятия той прѣнебрѣгаваше жена си, великата княгиня, която стоеше много по горѣ отъ него въ то що не искаше да наскжрби единъ подобенъ мжжъ който я прѣдпочиташе отъ нѣкой прости привязанности — които повѣче мѣзахъ на една своеволеностъ отъ колкото на една любовь.

Неговата явна любовница бѣше графинята Воронзовъ, гордѣлива жена, която имаше като за украшение това нейно безчѣстие. Подиръ една осемъ-годишна женидба, тѣ нѣмахъ йоще наслѣдникъ за династията. Царующата императрица, Елисавета ся безпокоеше, както за себя си тѣй и за прѣстолътъ, да